

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Urto/5/2013
Identifikačné číslo spisu:	3013000006
Dátum vydania rozhodnutia:	06.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3013000006.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Micháлика a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 06. novembra 2013 v Bratislave, v konaní o uznaní a výkone rozhodnutia o peňažnej sankcii, o odvolaní odsúdeného F. Q. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 18. septembra 2013, sp. zn. 3Ntc 1/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného F. Q. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 18. septembra 2013, sp. zn. 3Ntc 1/2013, rozhodol o tom, že podľa § 13 ods. 1 zák. č. 183/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí o peňažnej sankcii v Európskej únii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej už len „zákon č. 183/2011 Z.z.“) sa trestný rozkaz Obvodného súdu Nürnberg z 27. októbra 2010, sp. zn. 52 Cs 706 Js 72745/10 (právoplatný 20. novembra 2010), uznáva a súčasne vykoná na území Slovenskej republiky, a to v časti, v ktorej bol občan Slovenskej republiky F. Q., nar. XX. Y. XXXX v S., trvale bytom M., N. XXX, okres S., Slovenská republika, uznaný za vinného z trestného činu nepovoleného vzdialenia sa z miesta nehody podľa §§ 142 ods. 1, č. 2, 44 Trestného zákonníka Spolkovej republiky Nemecko na tom skutkovom základe, že dňa 25. septembra 2010 okolo 23.30 hod. riadil osobné motorové vozidlo zn. SEAT Ibiza, policajnej poznávacej značky S. (Slovensko) po ulici „Neuselsbrunn“ v Nürnbergu, pričom následkom nepozornosti svojím vozidlom pri cúvaní dozadu narazil do tam zaparkovaného osobného motorového vozidla účastníka T., čím na jeho vozidle vznikla vecná škoda vo výške najmenej 800 eur. Napriek tomu, že F. Q. nehodu spozoroval a bol si vedomý toho, že sa jedná o nie celkom neznačnú škodu na cudzom majetku, opustil miesto nehody predtým, ako by tam vyčkal určitú dobu primeranú okolnostiam bez toho, aby poskytol niekomu možnosť zistenia jeho osobných údajov a potrebných údajov v prospech druhého účastníka nehody, za čo mu bol podľa Trestného zákonníka Spolkovej republiky Nemecko uložený peňažný trest vo výške 900 eur s tým, že znáša aj súdne trovy vo výške 63,50 eur.

Podľa § 13 ods. 2 zák. č. 183/2011 Z.z. súd odsúdenému F. Q. uložil peňažný trest vo výške 900 eur, z ktorého časť vo výške 100 eur už vykonal jeho zaplatením štátu pôvodu - Spolkovej republike Nemecko a tiež ho zaviazal zaplatiť i trovy trestného konania vo výške 63,50 eur.

Proti tomuto rozsudku podal odsúdený F. Q. v zákonnej lehote odvolanie (č. I. 36, 38 spisu).

V jeho písomnom odôvodnení uviedol, že voči nemu nebol vedený spravodlivý proces a že sa súd dostatočne nevysporiadal s vykonanými dôkazmi. Situácia sa neodohrala tak, ako je vyššie popísaná, keď najmä nie je pravdou to, že by nehodu spozoroval v nočných hodinách a následne schválne opustil miesto nehody. Čo sa týka ceny 900 eur, túto považuje vzhľadom na stav a vek vozidla za zavádzajúcu a neprimeranú.

Odsúdený má za to, že posudzovaný skutok nie je trestným činom podľa slovenského Trestného poriadku, a preto navrhuje v zmysle § 12 ods. 1 písm. b/ zákona č. 183/2011 Z.z. odmietnuť uznanie a výkon rozhodnutia nemeckého súdu. Ak by súd uvedené dôvody nevzal do úvahy, žiada o odloženie povinnosti zaplatiť peňažnú sankciu, resp. o povolenie jej splácania v rámci splátkového kalendára, keďže je osobou v hmotnej núdzi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

V posudzovanom prípade boli splnené všetky zákonom stanovené predpoklady na vydanie napadnutého rozsudku o uznaní a výkone cudzozemského rozhodnutia o peňažnej sankcii.

Odsúdený F. Q. je občanom Slovenskej republiky, na ktorej území má zároveň trvalý pobyt, a teda bola splnená podmienka uvedená v § 4 zákona č. 183/2011 Z.z.

Vo veci rozhodoval príslušný krajský súd (§ 9 ods. 2 zákona č. 183/2011 Z.z.) na základe slovenského prekladu doručeného osvedčenia o vydaní rozhodnutia o peňažnej sankcii (ide o osvedčenie podľa čl. 4 Rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie), pričom obsahom predloženého spisu je i vyššie citované právoplatné rozhodnutie nemeckého súdu.

V súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. a/, ods. 2 zákona č. 183/2011 Z.z. bolo o uznaní a vykonaní rozhodnutia rozhodnuté na verejnom zasadnutí formou rozsudku, čomu predchádzalo písomné vyjadrenie prokurátora (viď č. I. 27 spisu). Čo ale nemožno nechať v tejto súvislosti bez povšimnutia je, že konajúci prvostupňový súd nepostupoval v predmetnom prípade s osobitným urýchlením tak, ako mu to káže už spomínané ust. § 11 ods. 1 („súd rozhodne bez zbytočného odkladu...“), keď všetky potrebné podklady mu boli zo strany ministerstva spravodlivosti predložené už v marci roku 2013 a tento tak rozhodol po takmer po 6 mesiacoch. Uvedené však nič nemení na hore uvedenom závere.

Pokiaľ ide otázku posudzovania trestnosti skutku aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, tak tu poukazuje tunajší súd - rovnako ako je to uvedené už i v napadnutom rozhodnutí - na to, že v posudzovanom prípade bol F. Q. v štáte pôvodu právoplatne odsúdený za protiprávne konanie zakladajúce porušenie pravidiel cestnej premávky, v prípade ktorého zákon vylučuje skúmanie obojstrannej trestnosti (§ 3 ods. 5 s poukazom na § 3 ods. 1, ods. 2 zákona č. 183/2011 Z.z.).

V nadväznosti na to je potom zrejmé, že nemôže byť ani naplnený odsúdeným namietaný dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia v zmysle § 12 ods. 1 písm. b/ zákona č. 183/2011 Z.z., pre uplatnenie ktorého je potrebné splnenie podmienky, že nejde o konanie podľa § 3 ods. 2, 3 a 5, t.j. že nejde o niektorú zo zákonom stanovených výnimiek zo zásady obojstrannej trestnosti skutku (ide o jednu z dvoch kumulatívne uvedených podmienok pre konštatovanie daného dôvodu odmietnutia).

Keď zároveň za danej situácie nebol zistený tiež žiaden iný dôvod odmietnutia podľa § 12 zákona č. 183/2011 Z.z., nemohol krajský súd inak, ako v zmysle § 13 ods. 1 zákona č. 183/2011 Z.z. rozhodnúť o uznaní a vykonaní rozhodnutia o peňažnej sankcii.

A napokon žiadne pochybenie nebol zistené ani v súvislosti s uznaním uloženej peňažnej sankcie (a to či už vo forme peňažného trestu alebo náhrady trov trestného konania), keď bola jednak správne ustálená jej výška - aj s poukazom na už zaplatenú časť peňažného trestu, a jednak v súlade s § 13 ods. 2 zákona č. 183/2011 Z.z. nebol uložený náhradný trest odňatia slobody.

A na záver považuje najvyšší súd za potrebné sa aspoň v krátkosti vyjadriť i vo vzťahu k ďalším výhradám odsúdeného, uplatneným v ním podanom odvolaní, ktoré hodnotí rovnako ako tú predchádzajúcu za neopodstatnené.

Čo sa týka námietky voči jednotlivým skutkovým zisteniam štátu pôvodu, táto je irelevantná s ohľadom na to, že slovenské súdy nemajú právomoc v danom konaní preskúmavať správnosť takýchto zistení (platí tu všeobecná zásada vzájomného uznávania rozhodnutí), pričom pokiaľ ide o príp. odloženie povinnosti zaplatiť peňažnú sankciu, resp. povolenie na jej splácanie k tomu treba uviesť iba toľko, že toto sú otázky pre ďalšie vykonávacie konanie.

Z dôvodov vyššie uvedených preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.